

WINNAAR PRIX DU POLAR

FRANCK THILLIEZ

BEKLEMMING

'Je ontsnapt niet
ongedeerd aan
Franck Thilliez.'
- *Le Parisien*

THRILLER

VRIJDAG 10 AUGUSTUS 2012

Een 23-jarige automobiliste die bij een auto-ongeluk betrokken was, is een paar uur na het drama dood aangetroffen, op nog geen kilometer van haar woonplaats, net buiten Quiévrain.

Agente Camille Thibault zat aan haar bureau, onderstreepte 'dood aangetroffen' en nam niet de moeite om de rest te lezen. Ze sloeg het Belgische dagblad *La Province* van 28 juli 2011 dicht en opende de volgende envelop waarin het Zwitserse dagblad *24 Heures* van diezelfde datum zat. Ze bladerde gelijk door naar de politieberichten en vond in een oogopslag wat ze zocht.

Die dag, op 28 juli, waren er twee verkeersongevallen geweest, op zo'n dertig kilometer van elkaar. Het eerste was niet dodelijk geweest, het ging om een zijdelingse botsing waarbij de automobiliste het er met hersenletsel vanaf had gebracht. Daarmee vinkte Camille het artikel meteen af.

Levende mensen boeiden haar niet.

Op de foto van het tweede ongeval was een zware motor te zien die tegen de vangrail aan lag. De kop zei: VRESELIJK VERKEERS-DRAMA BIJ MEIKIRCH.

De jonge vrouw nam een slok groene thee zonder suiker, puur om de tijd even te rekken, en richtte zich toen op de tekst. Het ongeval had tegen middernacht op een snelweg plaatsgevonden. De automobilist was onder invloed van alcohol, had de motorrijder niet gezien en was naar de linkerbaan gegaan terwijl de tweewieler er met meer dan honderdvijftig kilometer per uur aan kwam razen. Enerzijds de snelheid, anderzijds de alcohol: factoren die wel tot een bloedbad moesten leiden. De motorrijder was op driehonderddrieëndertig meter van zijn opgevoerde Ninja 1000 aangetroffen.

Camille markeerde met een felgele marker 'overleden als gevolg van diverse verwondingen en inwendige bloedingen.' Zijn organen

hadden ze dus niet kunnen gebruiken. Ze stopte met lezen en legde de krant teleurgesteld bij de rest.

Zes nieuwe kranten uit alle uithoeken van Zwitserland en België... En nog ving ze bot. Camille was gespannen, zoals altijd wanneer ze dit soort post ontving, en werkte haar computerbestand bij. Meer dan honderdvijftig regels met data rondom die van haar harttransplantatie, 26, 27 en 28 juli 2011, en de herkomst van de kranten. Nadat ze alle politieberichten in alle Franse dagbladen en weekbladen een voor een had uitgeplozen, had ze haar onderzoek verlegd naar de aangrenzende landen.

Van alle regels waren er maar negen rood gemarkeerd.

Negen gevallen van hoop. Die na verificatie in negen tegenslagen waren uitgemond.

Camille sloot nogmaals teleurgesteld haar bestand af.

De vragen drongen zich elke dag, en in steeds grotere getale, op.

Wie ben je echt? vroeg ze zich af. Waar verstop je je?

Ze maakte zich met moeite los uit haar gedachten en liep terug naar haar kantoortje op de afdeling Misdaad van de gendarmerie van Villeneuve-d'Ascq. Deze kazerne die naar testosteron rook was een wereld op zich, maar Camille voelde zich op haar plek tussen al die mannen. Het bouwwerk compenseerde de onzichtbare verwoestingen die de organisatie onderging. Het was mooi, straalde gezag uit en viel in de smaak bij mannen.

Medio augustus 2012 was een groot deel van de kantoren voor driekwart leeg, met name die van de recherche waar ze regelmatig gedetacheerd werd.

Onbewust friemelde ze in gedachten aan het pakje sigaretten dat ze die ochtend gekocht had. Marlboro Light, een pakje van vijftien stuks.

'Je gaat me toch niet vertellen dat je op je tweëndertigste nog gaat beginnen met roken, adjudant Thibault,' zei een vrouwelijke stem.

Camille liet het pakje in de zak van haar donkerblauwe dienstbroek glijden. Voor haar stond een grote kerel van in de veertig met een lichtblauwe polo en kortgeschoren blond haar. Een babyface op het lijf van een Griekse adonis. Al meer dan acht jaar werkte ze met

Boris aan gemeenschappelijke zaken. Hij als opsporingsambtenaar bij de recherche, en zij als technisch rechercheur bij de afdeling Misdaad.

‘Er gebeuren vreemde dingen,’ antwoordde ze. ‘Ik heb nog nooit van mijn leven gerookt en vanmorgen had ik ineens zin om een pakje sigaretten te kopen, van dit merk om precies te zijn, en met dit aantal sigaretten. Dus heb ik dat gedaan. Belachelijk. Het slaat helemaal nergens op.’

De ongerustheid stond in Camilles gezicht gegroefd.

‘Je ziet er gejaagd uit. Weer die bewuste nachtmerrie?’

Ze hadden het er tijdens een borrel al eens over gehad. Camille liet zich maar zelden uit over haar privéleven, dat zo vlak en eentonig als een zee zonder golven was, maar ze had behoefte gehad om haar nachtelijke kwellingen eruit te gooien.

‘Voor de zesde keer, ja. Exact hetzelfde scenario. Ik weet niet wat het betekent of waar het vandaan komt. Die vrouw in mijn droom richt zich tot mij. Ze wil dat ik haar te hulp kom.’

Camille hoefde haar oogleden maar te sluiten om die vrouw precies voor zich te zien: een jaar of twintig, naakt, angstig ineengedoken op een donkere plek, een kelder of een grot misschien. Ze trilde, had het koud, was bang. Haar donkere ogen staarden naar Camille die vanuit haar droom als een machteloze toeschouwer toekeek.

Haar ogen riepen om hulp.

‘Het lijkt wel alsof ze ontvoerd is, ergens wordt vastgehouden. Ze is doodsbang. Wat me het meest verbaast is de helderheid van deze droom, de kleine details die ik me herinner. Het zijn net echte herinneringen. Iets wat... ik weet het niet, wat ik gezien of meegeemaakt hebt. Maar dat is onwaarschijnlijk.’

‘Dat lijkt me ook.’

‘Je kent me, ik ben wel de laatste die in dat soort dingen gelooft. Al die bullshit over helderziendheid, voorgevoel en weet ik veel wat. Maar ik vind het zo verwarrend dat dit uit mij komt. Misschien moet ik het verder uitspitten, er onderzoek naar doen of met iemand praten om van deze droom af te komen. Ik heb geen idee.’

Boris vond Camille al een paar weken wazig. Het leek alsof ze

sinds haar zware operatie langzaam aan het afglijden was. Ze was vaak in gedachten verzonken, nerveus, bijna explosief. En al die kranten van de week voor haar operatie die ze in heel Frankrijk en elders bestelde, waren daar het bewijs van. Ze hield hardnekkig vol, ook op haar werk, wat haar al een aantal onvriendelijke opmerkingen van collega's en haar leidinggevende had opgeleverd.

'Je hebt nog steeds last van de zaak-Aurélie Carisi,' zei hij rustig. 'Het gaat je veel tijd kosten om die beelden te vergeten. Die nachtmerries zijn gewoon een manier om ze uit je systeem te krijgen.'

De zaak-Aurélie Carisi... Camille was degene die de kofferbak had opengemaakt, aan het begin van de zomer, voordat ze zich op het gladde ijs van de misdaadzaak begaf. Een man had zichzelf door zijn hoofd geschoten op een bospad. In eerste instantie dachten ze dat het om een zelfmoord ging, maar die depressieveling had daarvoor nog even de moeite genomen om zijn dochter van acht dood te schieten. Zij werd in de kofferbak aangetroffen. Een echtscheidingsverhaal met een slechte afloop.

Camille was er op zich aan gewend om lijken te zien – meer dan honderdvijftig sinds het begin van haar carrière en die waren er niet altijd al te best aan toe – maar kinderlijken verdroeg ze niet en ze regelde altijd iemand om die van haar over te nemen. Een psycholoog zou vast zeggen dat deze blokkade met haar eigen jeugd te maken had, waarschijnlijk met haar angst voor de dood die haar van kleins af aan al achtervolgde.

'Nee, het heeft niets met die zaak te maken,' zei ze. 'Die nachtmerrie is iets anders. De vrouw in mijn dromen is een jaar of twintig, Aurélie was acht. Deze onbekende vrouw heeft een getinte huid, ze lijkt op een zigeunerin.'

'Aurélie was ook getint. Bovendien lagen er in de auto van haar vader sigarettenpeuken in de asbak en een pakje sigaretten op de passagiersstoel. Ik zou het na moeten kijken, maar het kan goed zijn dat het een pakje Marlboro Light van vijftien stuks was. Hoe zou die psychotherapeut het ook alweer zeggen? Dromen zijn slechts symbolen, toch? Hij zou zeggen dat een kind uit de werkelijkheid als vrouw in een droom kan verschijnen.'

'Ik weet het niet. Misschien heb je gelijk.' Terwijl ze opstond, tilde

ze een grote rugtas op waar alles in zat voor een snelle interventie op een plaats delict. 'Je kwam hier vast niet zo vroeg op de ochtend om alleen maar even te keuvelen. Wat hebben we?'

'Een moordzaak. Je baas is er net van op de hoogte gesteld. Ben je er klaar voor?'

'Niet echt, nee, maar ik heb geen keus. Doden mag je nooit laten wachten.'

Ze konden met de auto niet helemaal bij de plek komen waar het lichaam gevonden was.

Boris had hem aan de voet van de Katsberg geparkeerd, in Frans-Vlaanderen, op een steenworp afstand van België.

Dit gebied was heel populair bij toeristen – die nieuwsgierige beesten die je ook in Noord-Frankrijk tegenkomt – en werd bezocht om te wandelen, de abdij te bezoeken of zwaar trappistenbier te drinken, niet om op een lijk te stuiten.

Camille werd vergezeld door twee collega's van de technische recherche en haar chef. Een paar meter verderop gingen Boris en een andere agent voorop. Ze beklommen een vrij steile helling in een open bos.

Camille, die flink achteropliep, ademde zwaar en moest zich meer inspannen dan goed voor haar was. Het was om te sterven zo heet.

De jonge vrouw deed of alles goed ging, maar sinds een dag of twee, drie had ze het idee dat het goed mis was in haar lijf. Toen ze die ochtend opstond had ze al een waarschuwingssignaal gevoeld: een abnormale druk op haar borstkas, alsof ze vanbinnen gestofzuigd werd. Haar cardioloog had intensieve en langdurige inspanning verboden, maar als ze op haar leeftijd niet eens meer een heuvel kon beklimmen, dan kon ze net zo goed meteen doodgaan.

Gelukkig bereikten ze eindelijk hun bestemming.

De gendarmerie van Bailleul was al ter plaatse. Ze hadden de instructie gekregen om een stuk van tien meter rondom het lijk af te zetten tot de recherche er was.

Het lichaam lag in het gras, iets van het pad af, en het leek alsof er een trekveer om zijn nek gewikkeld zat. Op het eerste gezicht betrof het een man van een jaar of twintig die sneakers, een korte broek en een T-shirt droeg.

Boris ging in gesprek met de collega's uit Bailleul terwijl de

drie technische chercheurs zwijgend hun witte konijnenpakken aantrokken: een katoenen overall, twee paar handschoenen, schoenovertrekken, een mondkapje met elastiek. De chef die de leiding had over het onderzoek en het werk van de technische recherche zag erop toe dat niemand iets over het hoofd zag. Eén klein foutje in de procedure was voldoende om het hele onderzoek ter discussie te stellen.

‘Heb je een probleem, Camille?’

Ze waren daar nu twee uur. De jonge vrouw leunde tegen een boom aan. Ze had haar overall tot haar middel uitgetrokken en depte haar voorhoofd met het laatste zakdoekje uit haar pakje. Haar lichtblauwe overhemd was doorweekt. Boris vroeg bezorgd of het wel ging.

‘Ik ben in topvorm. Ik voel me alleen... een beetje vreemd. Het is om te stikken zo heet in dit pak.’

‘Je ziet heel bleek.’

‘Ik weet het. Ik had moeten ontbijten, iets moeten eten. Ik had niet verwacht dat ik de deur uit moest. Maar het gaat wel, hoor.’

Ze kwam overeind en probeerde een zelfverzekerde houding aan te nemen. Ze wilde echt niet te veel tekenen van zwakte vertonen. Ze was pas sinds drie maanden weer aan het werk, na een lange periode van revalidatie, en in de hogere regionen was er sprake van geweest om haar over te plaatsen naar een kantoorfunctie, om haar administratief werk te laten doen. Camille had zich met hand en tand verzet om haar positie te verdedigen, om veldwerk te kunnen blijven doen, contact met de doden te houden.

‘Er liggen drie lege bierblikjes, en twee volle,’ merkte ze op. ‘We hebben ook een joint en een beetje wiet gevonden, vlak bij een fiets en een rugzak.’

‘Hebben we zijn naam?’

‘Nee, geen papieren of simpele middelen om hem te identificeren. Maar hij moet uit de buurt komen. Ik denk dat hij op de fiets is gekomen, om hier zijn eigen feestje te bouwen. Rust, zonsondergang boven Vlaanderen... Dat is dan helaas zijn laatste beeld geweest.’

‘Heeft de moordenaar zichtbare sporen achtergelaten?’

‘Wat voetsporen betreft hebben we niets. De bodem is te hard, te droog. Het magneetpoeder heeft wat onbruikbare vingerafdrukken aan de uiteinden van de trekveer aan het licht gebracht. Ze zijn te fragmentarisch. We zien wel wat eruit komt in het lab, maar volgens mij moeten we er niet al te veel van verwachten.’

Camille nam de tijd, haalde rustig adem. Ze voelde zich steeds slechter. Alsof haar hart moeite had om haar brandende spieren te laten doorbloeden. Er drongen zich weer slechte herinneringen op: dit soort symptomen had ze al eerder gevoeld.

De nachtmerrie begon opnieuw.

Toch deed ze weer een poging om zich te concentreren.

‘Het slachtoffer heeft waarschijnlijk geprobeerd zich te verdedigen, er zit huid onder de nagels van de rechterwijs- en -middelvinger. We hebben dus in ieder geval DNA van de moordenaar. We hebben zakjes om zijn polsen gedaan om contaminatie te voorkomen.’

Boris registreerde elk woord dat Camille uitsprak. Op elke moordlocatie stapte ze altijd buiten de kaders van haar functie – het puur opsommen van aanwijzingen aangezien de technische recherche nooit onderzoek doet – en permitteerde ze zich altijd interessante en relevante hypothesen. Ze had er kijk op, ze had flair en een buitengewone gave voor observaties. Camille had van het Zwitserse spreekwoord ‘De duivel schuilt in de details’ haar stokpaardje gemaakt. Zonder die gezondheidsproblemen had ze een waanzinnig goede hoofdinspecteur kunnen worden.

Maar Camille wist dat ze nooit onderzoeksleider zou worden.

Op dit moment observeerde ze de plaats delict in zijn geheel, alsof die een schilderij met een complexe symboliek was. Uitzoomen, dan steeds verder inzoomen, macro, micro. Haar ogen scanden het terrein, absorbeerden het licht, taxeerden. Het was Boris al opgevallen hoe ze lijken, en daarbij elke trek van hun levenloze gezicht, bestudeerde zodra ze op een plaats delict kwam. Alsof ze antwoorden zocht in die verstarde pupillen.

‘Met alcohol en een joint in zijn lijf had hij de strijd waarschijnlijk bij voorbaat al verloren,’ ging ze verder. ‘Hij heeft zich zo goed als hij kon verdedigd.’

Achter hen klonken stemmen. Boris Levak had contact opge-

nomen met de begrafenisondernemer die al aan kwam zetten met een witte lijkenzak met rits en een brancard. Hij was klaar om het lichaam mee te nemen naar het Forensisch Instituut in Lille. Daar werd het lichaam door de schouwers overgenomen, die het in afwachting van de autopsie in de koelcel legden.

De inspecteur beval ze geduld te hebben en liep terug naar Camille, die nog steeds tegen de boom aan stond. Ze staarde naar het lichaam.

‘Doe jij de autopsie?’ vroeg ze.

‘Heb je dan een andere kandidaat voor deze bloederige biefstuk? Je mag erbij zijn als je wilt.’

‘Wat denk je? Vlak voor mijn vakantie, ideaal.’ Camille keek hem met een bleek glimlachje aan en dook toen weer in haar hypothesen: ‘Zeg, als jij iemand moest wurgen, waarom zou je dan een trekveer gebruiken? Zo’n trekveer lijkt me niet het allerhandigst.’

‘Misschien had de dader niets anders bij de hand.’

‘Dan kunnen we dus veronderstellen dat er geen sprake van voorbedachten rade was. Als je van tevoren nadenkt over de manier waarop je iemand gaat vermoorden, dan bedenkt je hoe je dat het beste voor elkaar krijgt. Een dik touw of een kabel zijn veel geschikter om iemand mee te wurgen. Kijk, daar heeft hij extreem hard moeten trekken vanwege de veerkracht, er zitten meerdere striemen, het ging niet zomaar. En je laat zelden een moordwapen waar je vingerafdrukken op zitten ter plaatse achter. Zelfs,’ ze haalde overdreven diep adem, ‘de grootste sukkel weet dat.’

Het fototoestel klikte maar door en vereeuwigde het morbide spektakel. Het lijk zag er nu al anders uit. Bij deze temperatuur van 28 of 29 graden zou het al snel op een luchtballon lijken.

Opeens voelde Boris iets aan zijn arm, en daarna niets meer.

Camille lag op de grond met twee handen op haar borst, ter hoogte van haar hart.

De inspecteur zakte meteen door zijn knieën. ‘Wat is er aan de hand?’

Het gezicht van de jonge vrouw was verwrongen van pijn. Ze rolde op haar zij en zei met gesmoorde stem: ‘Bel 112... Ik denk dat... ik... een hartaanval heb.’